

Els Coixinets

*Som solters. Som amics.
I ens agrada estar junts...
també per WhatsApp*

NOVEL·LA

JOAN MARIA MORROS

Columna

JOAN MARIA MORROS

ELS COIXINETS

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2017
© JOAN MARIA MORROS CUADRAS, 2017
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2274-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 6.852-2017
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRES A: EGEDSA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Els Coixinets

—**H**olaaa! Que heu arribat junts?
La que cridava era la Marga. Avui tocava sopar a casa seva per celebrar la Castanyada i tothom arribava puntual. A les sis de la tarda.

La Marga i el Josep eren a la terrassa del primer pis mirant cap al carrer. Una casa de dues plantes a Gavà, davant del mar i envoltada de pins, que s'havia convertit en el lloc de trobada habitual amb els amics. S'havien acostumat a fer-hi dinars, sopars i les celebracions d'aniversari. La Marga gaudia fent d'amfitriona i amb la casa plena de gent en les ocasions especials. No li agradava gaire cuinar, però tenia cura de tots els detalls perquè tothom es trobés bé a casa seva. Normalment era ella la que trucava a tothom i convocava el grup quan s'apropava una data assenyalada, i un cop començava la reunió vigilava que a ningú li faltés la copa amb la seva beguda preferida i que tothom se sentís còmode.

Havien decidit no fer la Castanyada el 31 d'octubre, com tothom, sinó l'1 de novembre. El 31 tothom treballava i estaven cansats. «Això és cosa de l'edat», deien. Per

tant, aprofitaven que l'1 era festa per sopar tots junts. El Marc, per a qui les festes s'han de celebrar el dia que toquen, ja s'havia resignat a acceptar la decisió de la majoria. Aquell dia, com gairebé sempre, es va oferir a portar el cotxe i recollir la Júlia i la Paula. Els que faltaven, el Xavi i la Sira, anaven amb l'Albert. Tots venien de Barcelona. No havien sortit a la mateixa hora, però per casualitat van arribar al mateix moment.

—Que consti que no ens hem avisat. —El Marc tot just tancava la porta del cotxe, mentre la Paula i la Júlia anaven a saludar els de l'altre cotxe.

—No hem vingut junts. I estranyament el Marc ha arribat a l'hora. —L'Albert era el primer sorprès de la puntualitat del Marc, sobretot perquè havia hagut de voltar per mig Barcelona recollint els que havien anat amb ell—. Si no, encara hauríem arribat tard tots.

—Putà! —El Marc va compaginar la seva salutació verbal amb una abraçada.

—Jo també t'estimo —va contestar l'Albert.

—No seria ell si no em recordés sempre els cinc minutets de cortesia que deixo fins que arribo —va reblar el Marc amb un somriure irònic.

—Impuntuuaal. L'Albert té raó... menys avui. —La Sira va anar a fer dos petons al Marc.

—Per què no entreu i fem la conversa aquí a dins? —va dir la Marga mentre baixava les escales cap al jardí. El Josep era a la porta i anava saludant tothom.

El jardí de la casa no era gaire gran, però el Josep i la Marga el cuidaven i n'havien fet un espai agradable que aprofitaven força des de la primavera fins ben entrada la tardor. No era estrany. La Marga havia estudiat interio-

risme i tenia la seva pròpia empresa dedicada a la decoració de cases, pisos i jardins. El seu jardí era una bonica mostra del que era capaç de fer i, de fet, n'havia posat algunes fotografies en el catàleg de l'empresa. Una taula de fusta envoltada per unes cadires de colors presidia la zona central. Al llarg de les parets de tancament, la Marga hi havia situat una sèrie de testos de ceràmica on havia plantat flors de diferents colors que contrastaven amb el verd de la gespa i l'heura de les parets. Un pi que creixia al mig del jardí feia ombra a la taula i, al fons, prop de la barbacoa, un gessamí enfiladís inundava la paret amb flors blanques i l'aire amb el seu perfum penetrant.

—Que heu dinat al jardí? —La Paula portava el mocador ben lligat al coll sobre una brusa ampla de color cru. Era la més jove del grup, tot just havia fet els quaranta, i el seu aspecte era fràgil. Reposada i tranquil·la, era també una mica reservada i molt prudent, tant, que passava per poruga, però realment tenia un caràcter ferm i una gran força de voluntat. Treballava com a dissenyadora en una empresa tèxtil des de feia molts anys i li agradava la seva feina, les responsabilitats que li havien anat donant amb el temps i l'ambient de treball que es respirava en aquella petita empresa familiar. Avui tenia mal de coll i la simple idea d'estar una estona més a l'exterior encara n'hi feia venir més.

—Sí. Al migdia feia solet i s'estava bé. Per ser novembre, ha fet un dia molt agradable. Oi, Josep?

—Sí. Ha fet solet i hem volgut estrenar les cadires que ens va donar el Marc fa un mes.

—Són aquestes? Molt xules. Les heu pintat vosaltres o ja eren d'aquests colors? —es va interessar la Paula, inspeccionant els mobles de més a prop i passant la mà per sobre la pintura com per comprovar-ne la qualitat.

—Jo les vaig portar marrons, Paula. Els colors els han afegit ells —va informar el Marc, a qui el partit que la Marga havia tret de les cadires el tenia meravellat.

—Jo vaig triar el verd, i la Marga, el blau —va puntualitzar el Josep.

—Sí. Ja sabeu que a mi m'agrada el blau. I les dues grogues les va triar el Cesc.

Tots van pujar cap a la casa. Les cadires componien un joc divertit al jardí. Malgrat el seu mal de coll, la Paula va pensar que aquell racó era molt agradable i que a l'estiu segur que l'aprofitarien molt. Però ara tenia pressa per posar-se a recer. No s'havia volgut perdre el sopar, però havia tingut febre durant la setmana i encara tenia mal de cap i aquell mal de gola que la molestava cada cop que empassava. No podria menjar gaire, però la companyia s'ho valia i estava contenta d'haver vingut.

Sense adonar-se'n, es van fer les vuit del vespre. Era una mica d'hora per sopar, però no hi havia res fet. Com que la Marga posava la casa, els altres havien decidit que farien el sopar. Senzill, això sí, amb un bon aperitiu per començar. A banda de les típiques patates i olives, farien croquetes, calamars, dàtils i tomàquets farcits de tonyina. Uns altres es van dedicar a torrar pa a la barbacoa del jardí per acompanyar els embotits i els formatges que havien portat entre tots.

—Marga, has fet algun detallet amb el nom, per saber on seiem? —El Marc colleccionava totes les etiquetes que feia la Marga. Una pinça de roba pintada cada una d'un color amb el nom a una banda, una closca de nou amb un escuradents enganxat amb cera i el nom com si fos una bandera, una llauna de Coca-Cola amb el nom tapant la

marca, pedres pintades i enganxades sobre cartolines amb els noms, boles de Nadal amb els noms escrits a sobre. Cada vegada pensava alguna cosa diferent... No-més ho feia als sopars assenyalats, com la revetlla de Sant Joan o el Cap d'Any, i sempre que es fes a casa seva.

—Avui no. Vaig començar a fer-ne però no he tingut temps. Me'n faltaven tres i no he pogut acabar-los. He estat molt enfeïnada aquests últims dies.

—Oh! Llàstima!

—La propera vegada. Els guardes tots?

—Sí. Crec que és una feïnada que ho facis i com a mínim ho guardo.

—Moltes gràcies —va contestar la Marga fregant el braç del Marc amb un gest que expressava molt millor que les seves paraules que el seu agraiement era sincer.

Era veritat. El Marc tenia totes les etiquetes que havia fet la Marga per als sopars. I cada sopar, el Marc es guardava la seva i la deixava a casa, l'una al costat de l'altra. Pensava que allò portava molta feina i era un detall amb la Marga conservar-les, però també ho feia per una altra raó encara més sentimental. Cada cop que mirava aquell reguitzell de petits objectes arrengrats a la prestatgeria del rebedor, era com si veiés passar el temps al costat dels amics i ben acompanyat. Recordava cada un dels sopars a casa de la Marga i el Josep, les converses transcendentals o no, les anades i vingudes dels uns i dels altres, les picabaralles sense importància o més pujades de to, els comentaris més o menys banals, més o menys seriosos. Per sobre de tot, els records que guardaven aquells objectes efímers i que afloraven quan el Marc se'ls mirava el feien sentir que formava part d'un grup de persones, molt diferents entre elles, molt diferents d'ell mateix, però a les quals estimava de veritat. Eren

com una família. I estava segur que tots els altres sentien si fa no fa el mateix.

—Marc, anem a torrar el pa. Véns? —El Josep i l'Albert sortien del menjador amb les bosses de pa de pagès mentre les dones s'apinyaven a la cuina.

—Els homes anem a torrar el pa i les dones es queden aquí? —va fer el Marc estranyat.

—Sí. Però és casualitat. —El Josep va picar l'ullet a la Marga.

—És que nosaltres hem de parlar de les nostres coses. Oi, noies? —va cridar la Marga, anant cap a la cuina.

—Sííí. —La resposta a la pregunta de la Marga va ser unànime.

Totes eren a la cuina, amb una copa de vi blanc cada una, esperant que es fessin els calamars, que ja havien rentat i saltaven a la paella. La cuina no era gaire gran, però la finestra que hi havia just a sobre la pica era immensa i donava al jardí. Atrafegades, totes parlaven alhora. Ja feia anys que es coneixien i se sabien les manies i les dèries de cada una. En els sopars sempre trobaven algun moment per preguntar-se les unes a les altres sobre la feina, les últimes compres o les conquestes. Justament de la manca de personal masculí interessant es queixava ara la Júlia. Feia temps que no coneixia ningú que valgués la pena. De fet, des que s'havia separat de l'última parella ja feia uns mesos, no havia trobat ningú interessant, deia mentre les altres anaven disposant les safates que ja tenien preparades sobre el marbre. Com passava sempre, entre el que havien portat uns i altres hi havia menjar per alimentar un regiment sencer. Al forn, la Marga hi coïa uns moniatos i havien decidit que torrarien les castanyes a la barbacoa del jardí, aprofitant les brases, quan els nois haguessin acabat amb el pa.

—Quan us avisem, pugeu. Els calamars estan gairebé a punt i s'han de menjar calents —va cridar la Marga per la finestra perquè la sentissin els que eren a baix.

—I el Xavi? —va preguntar el Marc des del jardí. No li sortien els números perquè el Xavi no era amb ells i no creia que fos a la cuina amb les noies.

—És al lavabo. No es trobava gaire bé de la panxa. —L'Albert va recordar que ja s'havia queixat quan l'havia passat a buscar per casa seva—. Però no patiu. Ara farà lloc i menjarà de tot —va afegir fent una ganyota des de la porta de la cuina.

—Porc! —La Marga va empènyer l'Albert fora de la cuina i el noi va anar a reunir-se amb els que ja eren al jardí, torrant el pa i sucant el tomàquet.

La Marga i la Paula van parar taula al menjador. Abans, el Josep ja havia enretirat una mica el sofà per disposar la taula de manera que hi cabessin tots amb més comoditat. El menjador i la sala d'estar, només separats per un enorme sofà blanc situat davant d'un gran finestral que donava a la terrassa i des d'on es veia el mar, eren espaiosos, però quan la casa s'omplia d'aquella manera les estances semblaven empènyer-se màgicament.

—Els que seguïn a aquella banda veuran el mar —va dir la Paula amb la veu encara una mica enrogallada.

—El Josep i jo el veiem cada dia. Seurem d'esquena. Els altres seieu com vulgueu. Avui, llibertat! Com que no he pogut fer les etiquetes, cada un que es busqui la vida —va contestar la Marga fent broma, però es notava que no li agradava gaire no haver tingut temps d'acabar-les.

La Marga era molt perfeccionista, tan exigent amb ella mateixa com ho era amb els altres, per això tots li

perdonaven les petites recriminacions que, a vegades, se li escapaven quan compartien les respectives maneres de fer i de viure. La veritat és que tots la veien una mica com la marona del grup, i a ella li agradava aquesta sensació d'afectuos reconeixement que sentia per part dels altres sempre que els tenia a casa o quan algú se li adreçava per demanar-li un consell o el seu punt de vista sobre algun tema punxegut.

Al cap de mitja hora ja era tot a taula. El sopar va servir perquè es possessin al dia. No es veien tots junts des de finals d'agost. Aquell sopar també s'havia fet a casa de la Marga i el Josep, i van fer una barbacoa al jardí, com feien cada any per acabar l'estiu i agafar forces abans de tornar a la feina. En aquella ocasió, però, alguns començaven a treballar l'endemà i no van poder allargar-se gaire, malgrat que de ganes no els en faltaven. Avui, entre l'aperitiu, el pa torrat amb embotits i formatges i les postres de castanyes i moniatos van estar més de dues hores xerrant de tot i res.

Lluïsa, Marc

Lluïsa: Com va el sopar?

Marc: Bé. Què t'ha passat?

Lluïsa: M'he acabat embolicant.

Marc: Amb qui?

Lluïsa: Res. Coses de la feina.

Albert, Marc

Albert: Amb qui parles?

Marc: Lluïsa.

Albert: A quin llit és avui?

Marc: Hahaha.

Marc: A cap.

Albert: Això sí que és una novetat. Dóna-li records.

Lluïsa, Marc

Marc: OK. Records de l'Albert.

Lluïsa: Ens veiem diumenge?

Marc: Sí.

Lluïsa: Dóna-li records!

Marc: Muacs.

—Records de la Lluïsa per a tothom —va dir el Marc guardant-se el telèfon a la butxaca.

—Eres amb ella al WhatsApp? Si és així, et perdono. —La Marga va adoptar el paper de la mare que vol que a l'hora de sopar els mòbils siguin ben lluny.

—Sí. Era ella. Volia venir, però estava colgada de feina.

—Sí, m'ha avisat aquest matí. No volia que fes més menjar del necessari —va dir la Marga mirant amb un gest de derrota les restes que encara hi havia a les safates—. Va, mengeu més, que sobrarà tot!

—Sí. A mi també m'ha enviat un missatge perquè no la passéssim a recollir. —La Júlia estava servint vi als que s'havien quedat secs.

—Carai. Al matí ja sabia que no podria venir? —L'Albert ho va dir amb aquell to de qui no es creu res.

—No hi ha perdó. Aquí, no véns i surts escaldat. —La Júlia va dir la frase que la majoria pensaven.

—Sí. Tot i que, a vegades, venir tampoc et garanteix res. —L'Albert es va mirar el Marc.

—Tens raó. Val més venir... però això no et salva.

—Deixeu la Lluïsa, pobreta —va tornar a intervenir la Marga—. M'ha dit que ha tingut una setmana molt complicada. En saps res, Marc?

—No. Només sé que estava pendent de si canviava de feina. De fet, diumenge hem quedat per dinar. Ja m'ho explicarà.

—Està amb algú ara? —La Sira va decidir intervenir per evitar que l'Albert continués amb els seus comentaris.

—No. Crec que no —va dir el Marc per tancar la conversa.

—L'últim dia que la vaig veure em va dir que tenia una mitja parella. —La Paula també es va incorporar a la conversa.

—Com es pot tenir mitja parella? —L'Albert es va treure les ulleres i va mirar tots els altres com si fos un membre del tribunal de la Inquisició.

—A veure... ja m'entens —va dir la Paula.

—Té raó el Marc, Albert. No és mitja parella... és que està amb algú però sense estar-hi. —La Marga va acabar la frase somrient.

—No sé si amb tantes meitats m'aclariré —va afegir l'Albert.

—Deuen estar al principi de la relació. —Aquesta era l'aposta de la Sira.

—O potser està amb algú amb qui havia estat abans... —El Josep tenia el costum de moure molt les mans mentre parlava, i anava fent-les anar enrere i endavant—. I amb qui torna a estar ara.

—O deu ser un *follamic*. —La Paula preferia dir les coses pel seu nom.

—*Follamic*? —Aquesta va ser la paraula clau perquè el Xavi s'afegís al debat.

—Sí. Quedes per follar i prou —va aclarir la Paula.

—Ja... ja sé què és —va respondre el Xavi taxatiu.

—Ho practiques molt, això, tu, Xavi? —L'Albert va decidir canviar l'objectiu i demostrar que la teoria d'atacar els que no hi són no era del tot certa.

—Pse —va fer el Xavi, donant-se importància.

—Ah, sí? —La Sira es va girar cap a ell.

—Dona... un fa el que pot.

—Que és poc o molt? —El Marc també volia canviar d'objectiu i deixar la Lluïsa a banda.

—Això depèn de per a qui. —El Xavi es va incorporar—. Per a un poc pot ser molt i per a l'altre molt pot ser poc.

—Del que es tracta és de no complicar les coses —va dir l'Albert, a qui no li agradaven gens els embolics ni les reflexions complicades.

—Deixa que s'expliqui, Albert —va tallar la Marga.

—D'acord, Marga. Explica't, Xavi —va concedir l'Albert.

—Va per setmanes... Tampoc es tracta que us expliqui aquí la meva vida sexual, no? —El Xavi no volia ser el centre d'atenció i no li venia gens de gust parlar de les seves coses, tot i que li agradava força saber coses dels altres.

—Votem-ho. —L'Albert va disposar-se a comptar.

—Que faci el que vulgui, ell que pot —va concloure la Marga.

—A veure, Marga. Precisament tu... això de dir «Ell que pot»... —L'Albert no estava disposat a canviar de tema. Aquell li semblava divertit i quan en trobava un que podia donar joc no el deixava anar fàcilment.

—Què passa, Albertet?

—Res. Però és com si tu anessis faltadeta. I els que anem faltadets... som nosaltres. No vosaltres.

—Exacte. —La Júlia va pensar que aquesta era una bona manera de generalitzar la conversa i no centrar-se en un o altre.

—Tenir parella no sempre vol dir que es folla. A vegades hi ha menys sexe del que es pensa... —va voler aclarir la Marga.

—Que no és el cas. —El Josep va voler puntualitzar la frase de la Marga.

—«A casa no ens falta de res, oi, carinyo?». —L'Albert va imitar la Marga i esperava que el Marc fes el mateix amb el Josep. No va trigar ni un segon.

—«Res. Ja veuràs quan marxin» —va dir el Marc, imitant la veu greu del Josep i fent un posat de nen entremaliat.

—«Sí, ui, ja ho espero». —L'Albert va seguir el joc davant la mirada divertida de la Marga.

—Voleu parar? —La Marga va donar un cop al braç a tots dos.

—Sou el pitjor que hi ha quan esteu junts. —La Júlia els intentava renyar, però no podia evitar riure per les imitacions.

—I això de faltadets... —La Paula es va posar un tros de pernil a la boca i no va voler acabar la frase.

—Saps què passa, Marga? —va intervenir la Sira—. Que vosaltres, quan us quedeu sols, aneu al llit i us abraçeu... i nosaltres no tenim ningú a qui abraçar...

—Exacte. —La Júlia va picar l'ullet a la Sira per reblar la seva afirmació i la complicitat amb la seva amiga.

—De fet, sí que tenim a qui abraçar-nos. —L'Albert va fer una pausa per captar l'atenció de tots i després va afegir, donant una solemnitat forçada a les seves paraules—: Al coixí.

—Sí —va afirmar el Marc—, això mateix, al coixí.

—Som com uns coixinets... la nostra parella ideal. No es queixa mai, i si a vegades no el vols abraçar, tampoc es queixa.

—Albert, una mica masclista, això, no? —La Paula, que sempre estava a punt per detectar qualsevol comentari que es pogués interpretar com a pejoratiu amb les dones, li va clavar un cop al braç.

—Si continueu picant-me el braç, no podré conduir cap a Barcelona —es va lamentar l'Albert.

—Exagerat! —van dir la Júlia, la Marga i la Sira a la vegada mentre la Paula li feia una abraçada per fer-li veure que no s'havia enfadat.

La Marga, la Sira i la Paula es van aixecar de taula per recollir els plats i portar les postres. El Marc també es va posar dret amb la intenció d'ajudar-les, però es va quedar a la punta de la taula, des d'on, adreçant-se a tots, va dir:

—Per cert, us haig de dir que el nom Coixinets és molt maco, no? Al cap i a la fi, ens defineix a tots.

El Marc era periodista i no es podia estar de trobar frases, titulars o paraules que definissin amb precisió algú o que sintetitzessin una situació. Treballava en un diari de Barcelona i, a vegades, fins i tot sortia a la televisió dirigint algun debat sobre temes d'actualitat.

—A tots no... —va dir l'Albert, que en el grup tenia fama de no dormir sol gairebé mai.

—Va, Albert. A tots, home. Sempre hi ha excepcions que confirmen la regla —va dir el Marc buscant consens.

—Sabeu què? Hauríem de fer un grup de WhatsApp amb aquest nom —va proposar l'Albert, cada cop més content amb el nom que s'havia inventat.

—Coixinets? —La Marga va fer cara pensativa mentre canviava els plats i situava les safates amb les postres al centre de la taula.

—Sí. —El Marc estava encantat amb la idea.

—Ho trobo bé. Sí. —La Marga es va mirar les noies, i totes feien que sí amb el cap—. No us agrada? —Ara mirava els nois.

—Sí, sí. —L'Albert va observar el Xavi i el Josep.

—D'acord, doncs. Qui el crea? —El Marc ja tenia el

mòbil a la mà i es disposava a crear-lo, però la Marga el va aturar.

—No, Marc, ara no. Fem una cosa —la Marga es va incorporar com quan s’ha de dir una cosa important—, que el creï la Sira.

—Jo? —Gairebé s’ennuega.

—Sí, però ara no —va dir la Marga amb fermesa—, quan arribis a casa.

—I per què?

—Perquè ara tothom es posarà a jugar amb el grup de WhatsApp. I falten les postres i el cafè. I xerrar!

—D’acord. —El Marc es va guardar el mòbil.

Tots li van fer cas. De fet, era molt difícil no fer cas a la Marga. Tenia una manera molt especial i molt seva de dir les coses i una autoritat davant els altres que tots li reconeixien i respectaven perquè l’exercia sempre amb afabilitat i afecte. Era una mena d’acord tàcit i calia reconèixer que, si el grup rutllava sense desacords ni disputes, era en gran part gràcies a la mà esquerra de la Marga, que sempre trobava el punt en què tots estarien d’acord i l’imposava amb suavitat. D’altra banda, tots eren prou autònoms i prou intel·ligents per compartir allò que volien i tenir, alhora, una vida individual rica i satisfactòria.

Van fer les postres i el cafè i van xerrar sense parar fins que, a quarts de dues, van començar a desfilar. Tot i que la conversa encara estava animada i la Marga havia anat traient fruita seca i altres coses per picar, el Josep feia cara de cansat i no era qüestió de molestar-lo a casa seva. Tenia una empresa de transport i habitualment es llevava molt d’hora perquè així ho demanava el negoci, i encara que ell n’era el propietari pensava que havia de donar exemple i ser el primer a la feina. Era un home molt actiu

i de poc dormir, però habitualment es ficava al llit d'hora i aquella nit ja havia allargat massa.

Tots els que havien de tornar a Barcelona van distribuir-se als cotxes com havien vingut. Quan la Sira va arribar a casa, va crear el grup i va enviar el primer missatge.

Heu estat afegit al grup dels Coixinets

Coixinets

Albert, Josep, Júlia, Marc, Marga, Paula, Sira, Xavi

Sira: Bona nit, Coixinets. Us estimo molt.

Des d'aquella nit de la Castanyada del 2012, el grup dels Coixinets ha anat creixent i ara, a principis del 2015, quan aquesta història està a punt de començar, ja són dotze. La Sira havia creat el grup amb els que eren al sopar de la Castanyada i que ja coneixem una mica.

El Marc, director adjunt d'un dels grans diaris de Barcelona, és, junt amb l'Albert i la Marga, l'ànima del grup. Com que és solter per vocació i viu sol, aprecia molt la companyia dels amics i no es perd ni un sopar ni una trobada. Sempre està preparat per ajudar a organitzar, per portar la gent en cotxe i per animar una conversa i per gaudir de la festa. Tot i això, és un gran defensor del dret a la vida privada de cada un.

L'Albert, el millor amic del Marc des dels anys d'universitat, és assessor de l'alcalde de Barcelona. Es pren la vida amb humor i no es complica gens. Agafa tot el que és bo i procura oblidar-se ben de pressa de les males experiències, però el seu cinisme, que a vegades frega el sarcasme, no sempre és ben acceptat pels altres i, aleshores, la Marga ha de fer servir la seva mà esquerra perquè ningú se senti ferit. Les picabaralles entre el Marc i l'Al-

bert són una de les atraccions de les trobades. Ells ho saben i sempre les exageren, perquè són molt bons amics i mai s'enfaden de veritat. El Marc sap que, sota aquella capa de foteta, l'Albert amaga un cor enorme i una gran necessitat de ser estimat.

La Marga, que completa el trio nuclear del grup, és la marona de tots plegats. Un consell a temps, un comentari per donar ànims, un regal inesperat en hores baixes... No hi ha res que se li escapi i sempre està disposada per posar pau o llimar diferències. Tots la respecten i ella se sent feliç de tenir-los al costat, per això organitza sovint sopars i trobades a casa seva, una casa que comparteix amb el seu home, com a ella li agrada anomenar-lo, el Josep, i el fill de tots dos, el Cesc, que està acabant el batxillerat i sembla que triarà una carrera relacionada amb les noves tecnologies. El Josep és el patriarca del grup, perquè ja frega els cinquanta anys. L'empresa de transports que té rutlla força bé gràcies a la seva dedicació. És una persona pacient i tranquil·la que accepta sense cap problema dintre del grup d'amics el seu paper de consort de la seva dona, de la qual està molt enamorat.

El Xavi és un cas a part. Com a professor de gimnàstica i entrenador d'equips infantils de futbol, està sempre preocupat per la seva forma física i el seu aspecte, però els membres del grup, sobretot les noies, pensen que aquesta preocupació li ve de l'afany per lligar. Efectivament, el Xavi no desaprofita cap oportunitat. Tot i que és una mica més jove que el Josep, es coneixen des de petits perquè vivien al mateix barri i va ser ell qui el va portar al grup un dia que sopaven tots a casa seva a Gavà.

La Júlia i la Sira són molt diferents, però es van fer molt bones amigues des del primer moment de la seva arribada al grup, que gairebé va coincidir. La Júlia va ar-

ribar-hi de la mà de l'Albert. S'havien conegut en uns cursos de dret comunitari que havien fet tots dos a la Pompeu Fabra. La Júlia volia fer les oposicions a jutgessa i aquells cursos li donaven punts. L'Albert, esperit inquiet, encara no havia acabat d'enfocar el seu futur professional, però havia pensat que tot el que pogués aprendre allà li aniria bé per fer carrera a l'administració pública. El primer dia del curs estaven asseguts de costat i, en sortir, van comentar les primeres impressions. Es van entendre de seguida i es van fer amics. Un dia, l'Albert va portar-la a un dinar i la Júlia va entrar al grup perquè va caure bé a tothom. Poc després ho va fer la Sira, una gran pianista, segons la seva amiga i admiradora incondicional, la Marga. La Sira fa classes de piano en una escola i també treballa al Liceu. És amiga de la Marga des que anaven juntes a l'escola de primària i és la padrina del seu fill, el Cesc. A la Júlia li agrada el perfeccionisme de la Sira, la seva força de voluntat, que la fa seure hores i hores davant del piano fins a aconseguir que la peça que estigui assajant li surti perfecta. A la Sira li agrada el seny de la Júlia, que combina amb un sentit de l'humor finíssim i amb una gran capacitat d'empatia. Totes dues gaudeixen de la companyia mútua, ja sigui a les reunions del grup o quan surten soles.

La Paula, la més jove del grup, és un esperit solitari i fràgil. El seu punt feble són els refredats i sempre es tapa per no agafar fred. No li agrada gens fer activitats a l'aire lliure i es queixa si ha de caminar una mica, ni que sigui per anar del cotxe al restaurant. De fet, el que més li agrada quan no treballa és jeure al sofà amb un bon llibre —és una gran lectora— o veure una bona sèrie a l'ordinador. Es troba bé en el grup perquè li ofereix un cert anonimat i no es veu obligada a parlar gaire si no en té

ganes. Per això, tot i que a vegades li costa una mica d'esforç sortir de casa, sobretot a l'hivern si fa fred, assisteix assíduament als sopars i a les trobades.

Com hem dit, des d'aquell nucli inicial, el grup havia anat creixent. Les primeres a incorporar-s'hi van ser les tres noies que no havien pogut anar a la Castanyada. La Lluïsa i la Verònica, de seguida que van saber que s'havia creat el grup de WhatsApp, van dir a la Sira que les afeegís. Volien estar al dia de tot el que passés. La Mariona s'ho va pensar una mica, però va acabar acceptant.

La Lluïsa és la directora de l'àrea de negoci d'un dels grans bancs del país. És una dona guapa i elegant, que es cuida i sempre va molt ben vestida. Amb el Marc es van conèixer al bar de la facultat i van sortir junts durant tota la carrera. Van estar sortint i tallant durant molt de temps i ara són bons amics. Va ser el Marc qui va portar la Lluïsa al grup, però ella hi ha trobat bona companyia i s'ha fet molt amiga de les noies, sobretot de la Marga, que és amb la que més s'entén.

A la Verònica la idea del grup de WhatsApp li va agradar molt des del primer moment. És planificadora d'esdeveniments musicals i treballa en una gran empresa amb la seu central a Milà, que n'organitza per tot el món. Es passa la vida viatjant i gairebé no és mai a Barcelona, per això no pot assistir als sopars i a les celebracions excepte en casos molt puntuals. Almenys, va pensar, amb el WhatsApp estaria sempre assabentada de les activitats dels seus amics i seria com estar més a prop d'ells.

La Mariona, que tampoc havia estat en aquell sopar, va ser una mica reticent a entrar al grup quan va saber que s'havia creat, però va acabar veient que si tots l'utilitzaven ella es quedaria enrere i no volia que l'haguessin d'estar avisant de manera particular, així que finalment tam-

bé va demanar a la Sira que l'hi afegís. La Mariona també treballa com a executiva d'una multinacional i viatja força, o sigui que de seguida va veure que el WhatsApp l'ajudaria a estar sempre connectada amb els amics. És una dona independent i no li agrada gens que li hagin d'estar a sobre ni rebre tractes especials.

I el que completa el grup i fa que els Coixinets ara siguin dotze és el Pau, l'últim que s'hi ha incorporat. És un amic d'infància del Marc, amb qui s'havia acabat de retrobar. Hi va entrar després del primer sopar. El Marc havia insistit molt perquè hi anés i tot i que ell tenia dubtes i no veia clar què faria anant a menjar amb un grup d'amics consolidat, que feia anys que es coneixien i que es veien sovint, va acabar acceptant i s'hi va trobar molt a gust. El Pau és un home tranquil i discret, que va caure bé a tothom des del primer moment, i va ser la mateixa Sira qui, al final d'aquell sopar, li va demanar el número de telèfon per afegir-lo al grup i qui li va explicar el perquè del nom que havien triat.